

01

Ruth-Viola starter i skole

Olé flyttede ind hos Ruth-Viola for en måned siden. Pludselig en dag var han der bare. Ruth-Viola lå under sin seng og var sur. Hun skulle i skole for første gang.

Når man er seks år, skal man starte i skole. Uanset om man vil det eller ej. De voksne synes, at børn skal gå i skole for at blive klogere. De skal lære at regne, stave og læse.

Ruth-Viola kunne godt leve uden alt det. Hun ville bare være god til højdespring. Derfor lå hun og var sur, da Olé pludselig dukkede op.

"Hej," sagde han. "Jeg hedder Ole, men kald mig bare Olé."

"Jeg hedder Ruth-Viola," sagde Ruth-Viola. "Men kald mig bare Ruth-Viola. Med bindestreg."

"Hvorfor ligger du under sengen, Ruth-Viola med bindestreg?" spurgte han og satte sig i skrædderstilling.

"Jeg skal starte i skole i dag."

"Det er da ikke noget at være sur over," sagde Olé.

"Har du måske gået i skole?" spurgte Ruth-Viola.

"Næh, men så slemt kan det vel ikke være."

I det samme kom far og mor ind på værelset.

Mor havde taget sit pæneste tøj på, og far havde fået nye shorts.

"Kom nu ud," sagde mor.

"Vi kommer for sent," sagde far.

"Går du med, Olé?"

hviskede Ruth-Viola.

"Okay," sagde Olé og gik med.

Han gik også med hjem igen, og så blev han bare boende hos Ruth-Viola.

Ruth-Viola begyndte at gå i skole hver dag – fra mandag til fredag. Og når hun kom hjem, var hun meget træt. Og nogle gange sur.

"Det kan altså ikke hjælpe noget," sagde hendes mor til hende, da Ruth-Viola havde gået i skole i en måned. "Du skal gå i skole i ti år – mindst – og nu skal du altså også have redt det hår."

De havde lige spist frikadeller og kartoffelmos, og Ruth-Viola var så propmæt, at hun næsten ikke kunne røre sig.

"Dit hår ser farligt ud," sagde mor, mens hun begyndte at tage af bordet. "Det ligner en fuglerede. Det hår skal redes!"

"Hvis I rører mit hår, falder jeg død om," sagde Ruth-Viola og så så rasende ud, som hun kunne.

"Hold op med det der," sagde mor. "Jeg gider ikke høre på det."

"Lige så død som en død fisk. Siger det bare."

"Tror nu ikke lige, en fisk kan falde, Ruth-Viola," stønnede far fra ribben på væggen. Han var ved at lave benløft, fordi han var bange for at blive tyk.

Ruth-Violas hår var seks år gammelt. Hun var aldrig blevet klippet. Mor havde fået lov til at rede det én gang, da Ruth-Viola var fem år. Og det var kun, fordi hun lovede hende en pony. Men Ruth-Viola fik ikke nogen pony, for de boede i lejlighed. Og nu var der ingen, der måtte røre Ruth-Violas hår.

"Men kunne du ikke tænke dig at få noget pænt hår?" spurgte mor igen. "Fletninger måske? Eller noget langt, glat noget?"

Ruth-Viola sukede: "Nu siger jeg det for sidste gang! Hvis I rører mit hår, falder jeg død om – og så vil I nok alligevel blive kedede af det."

"Det kunne være en hestehale," sagde mor.

"Eller du kunne få kort hår," prustede far fra sin motionscykel.

"Jeg vil hellere have en guitar."

"Hold op!" sagde mor. "Gå ud og børst dine tænder. Du skal i seng."

"Lad hende dog rede dit hår," sagde Olé.

"Aldrig i livet!" sagde Ruth-Viola bestemt.

Olé havde sin egen lejlighed i Ruth-Violas hår. 1. sal til venstre boede han. Det var smart, for så var han altid i nærheden af Ruth-Viola, når hun havde brug for ham.

"Jeg er ikke bange for din mors hårbørste. Jeg er nemlig lavet af luft og kærlighed." Olé hoppede ud fra sin altan og ned på sengegavlen.

"Schyy ... mor kommer." Ruth-Viola lå helt stille.

"Nu skal du ikke ligge og snakke med Ole hele natten," sagde mor.

"Han hedder Olé. Hvor mange gange skal jeg sige det?"

"Den er go' med dig. Godnat," sagde mor. Hun lod døren stå på klem. Ruth-Viola vidste godt, at mor havde øjne i nakken. Hun kunne se i mørket som en gammel hornugle. Hun hørte som en tandhval i oprørt hav, hun kunne høre den svageste hvisken og lugte fars prutter på en kilometers afstand. Derfor kunne Ruth-Viola lige så godt lægge sig til at sove.

"Glem det. Din mor lærer det aldrig," sagde Olé og sprang ud af Ruth-Violas hår. "Det er spild af tid at få voksne til at fatte noget." Han slog en saltomortale oven på dynen. "Lad os holde en fest."

"Niks, jeg skal i skole i morgen. Vi er nået til B."

"Så kommer I snart til K. Kedelig starter med K. Jeg keeeder mig ... med K."

"Der er altså langt fra B til K," sagde Ruth-Viola.

"Vel er der da ej. A, B, C ... F, K."

Ruth-Viola så strengt på ham: "Du glemte nogle."

"Ikke nogle af betydning," sagde Olé og kurede ned ad Ruth-Violas knæ.

Olé var klog og hurtig. Han kunne hoppe højt, springe langt og stå på hovedet. Han kunne slå smut, gå på tæer og grine højt. Så gjorde det ikke så meget, at han ikke kunne alle bogstaverne.

"Skal vi ikke stå på ski i morgen – i stedet for at gå i skole?" spurgte han.

"Det er sommer," sagde Ruth-Viola.

"For en, der er lavet af luft og kærlighed, er det et mindre problem."

"Godnat," sagde Ruth-Viola.

"Du er kedelig," sagde Olé og lagde sig på hovedpuden ved siden af hende. "Kedelig med K."

